

vil, og dette er en Art af Parlamentarisme, som jeg ikke ynder. Jeg finder, at det er Regjeringens Pligt og Skyldighed at forsvare de særlige Fonds, som fra Fortiden ere os overleverede. Jeg vil sige det Samme til den høitagede Marineminister; hvis det Nar for Nar, det ene Nar efter det andet skal gaa til, som det er gaaet isjov og i Nar, da vil det blive betragtet som noget Selvsølgeligt, at man ikke bevilger Noget til vort Pantserforvar. Stemmningen er i det Hele taget ikke meget stærk for saadanne Bevillinger, jeg tror altid, det vil være vanskeligt at faae dem, men jeg er overbevist om, at jo længere man opsætter det, desto uheldigere vil Stillingen blive. Nu indser jeg fuldt vel, som jeg sagde, da jeg før havde Ordet, at der kunde være gode Grunde for Regjeringen til ikke i Nar at tage Kampen op; men jeg kan ikke sige Andet end, at jeg vilde betragte det som meget uheldigt, om vi igjen næste Nar omtrent paa denne Tid kom til at staa i en lignende Situation, hvor man paa Grund af Omstændighederne, paa Grund af det uheldige Forhold, der er mellem den ene og den anden Statsmagt, atter et Nar maatte finde sig i, at en vigtig Øren af vort Statsvæsen kom til at lide derunder. Det er min Overbevisning, at en Fortjværs af Regjeringen paa denne Maade lettelig vil føre til, at Flertallet, som er imod Regjeringen, vil faae en større og større Appetit, efterhaanden som Tiden gaar frem, og at det vil sige: i Nar give vi en ret god, en rundelig Finanslov, næste Nar ville vi indskrænke den, og det tredje Nar ville vi udsulke Ministeriet og derigjennem tvinge det bort. Naar det først er kommet saa vidt, og den høie Regjering har fundet sig i det ene Nar efter det andet at blive sat paa smalkere og smalkere Koft, saa er det et stort Spørgsmaal, om den da virkelig kan optage Kampen. Jeg maa altsaa paa det Bestemteste benegte, at at der i de Udtalelser, som jeg har fremsat, skulde ligge nogen Anerkjendelse af eller noget Haab om det parlamentariske Systems Gjennemførelse. Med det Samme jeg taler om det parlamentariske System maa jeg tillige gjøre et Par Bemærkninger lige over for to ærede Medlemmer. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Fredderiksen) har talt om et parlamentarisk System, som skulde være et rigsdagsparlamentarisk System; dette betragter jeg efter vor Forsfatning som en Umulighed, og det skal være mig en Glæde beständig at høre det ærede Medlem hævde den Art Parlamentarisme, den kan ikke gennemføres. For det Første vilde det efter enhver Forsfatning være overordentlig besværligt at gennemføre den; men den kan ikke gennemføres efter vor Forsfatning, thi Folkething og Landsting fremkommer paa forskjellig Maade, og der gives ikke i vor Grundlov noget Middel, ifølge hvilket Uoverensstemmelsen mellem de to Thing afgjøres af selve Rigsdagen. Dette betragter jeg som et Held; thi Regjeringen vil aldrig kunne tvinges bort, naar

den virkelig vil det, kan den vedblive at regjere, om end med Besvær. Maskinen vil maasse arbeide med stort Besvær, men Regjeringen kan regjere. Jeg vil dernæst tillade mig lige over for vor ærede Formand i Finansudvalget at sige, at det parlamentariske System, han skildrede, forstod jeg heller ikke rigtig; thi naar virkelig den ærede Majoritet vil have et parlamentarisk System, der skal være grundet paa det ene Thing, det vil sige paa dette Thing, vil det ikke kunne være tilfredsstillt med, at en Regjering indtager en mæglende Stilling mellem Thingene. Det beder jeg de Herrer være overbevist om. Hvis man virkelig vilde være tilfreds hermed, tror jeg, at man snart i Realiteten kom til at opgive sine parlamentariske Theorier. Hvad det ærede Medlem har udtalt om Landstingets Stilling, giver mig Anledning til at gjøre en kort Bemærkning. Jeg skal begynde med at udtale, at jeg antager Landstinget for formelt ligeberettiget med os med Hensyn til Behandlingen af Finansloven; men jeg finder det ganske naturligt og ganske rigtigt, at Landstinget efterhaanden er kommet til at indtage den Stilling, at det siger: Vi ville ikke paatvinge Regjeringen Bevillinger, som Regjeringen ikke beder om, men vi ville hævde, at der paa Finansloven ikke optages Ting, som efter vor Overbevisning bør afgjøres ved særlig Lov. Den Stilling tror jeg er klar, og jeg tror, at det er den Stilling, som Landstinget altid har hævdet og ogsaa altid kan hævde. Ganske anderledes stiller det sig jo i det Dieblit, Regjeringen forlanger Penge af Landstinget; da vil det naturligtvis være Landstingets Sag at overveie, om det er hensigtsmæssigt eller ikke at give den Penge, og da har det den fuldstændigste Ret og Pligt til at gjøre det uden Hensyn til os, i det Mindste uden mere Hensyn til os, end der kan ligge i Sagens Natur i Dieblittet. Jeg tror, at jeg ved disse Ytringer, som jeg har tilladt mig at fremkomme med, har gjort det nogenlunde klart for de ærede Medlemmer, hvorledes Mindretallets Stilling er i Dieblittet, og jeg skal kun tilføie, at for saa vidt jeg har udtalt, at vor Stilling i næste Session vil blive noget anderledes end i denne, vil jeg sikkert ikke deri have indlagt nogen Fordring paa, at denne vor forandrede Stilling skulde medføre parlamentariske Følger. Jeg har kun anset det for vor Pligt at udtale, hvorledes vi maa stille os, hvis Situationen er uforandret; men selvfølgelig, fordi vi have udtalt, at vi ikke kunde finde os forandredige til næste Nar at støtte den høie Regjering, saaledes som vi have kunnet det i Nar, følger deraf paa ingen Maade, at vi ikke skulde kunne forhandle med Regjeringen, thi vi betragte det som vor Pligt, ligesom vi betragte det som Flertallets Pligt at forhandle med Regjeringen, saalænge Kongen lader Regjeringen sidde.

J. Acc: Det er kun et Par korte Be-